

Китоби Дониёл — Шумораи сию шашум

Рамзпардозии нубуввати Набукаднесар: ошкор сохтани нишонаҳои таърихи ҳаракати Миллерит ва рӯёи мӯҳршудаи дарёи Улай

Jeff Pippenger

2023-12-31

Боби якуми Дониёл таърихи фариштагони якум ва дуумро аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844 ифода мекунад. Боби чоруми Дониёл низ ба таърихи фариштагони якум ва дуум аз соли 723 то милод то 22 октябри соли 1844 мепардозад. Албатта, инро бидуни методологияи борони охирин, яъне «сатр бар сатр», дидан ғайриимкон аст.

Набукаднесар дар боби чорум рамзи пешгӯёнаи бисёр мураккаб аст. Муҳим аст, ки хангоми оғоз намудани баррасии кушода шудани рӯёи дарёи Ёлой дар таърихи Вилиям Миллер, худро ба ёд оварем, ки ӯ чиро намояндагӣ мекунад. Хоби дууми Набукаднесар, монанди хоби дууми Вилиям Миллер, «ҳафт замон»-и Ибодатномаи Левиён, боби бисту шашумро ифода менамуд, ки ҳамон риштаи пешгӯёнаест, ки тамоми китоби Дониёлро ба ҳам мебофад. Вақте ки Дониёл хоби Набукаднесарро дар боби чорум таъбир кард, ӯ ӯро аз доварии оянда ҳушдор дод ва бо ин амал паёми фариштаи аввалро, ки дар «замони охир» дар соли 1798 ба таърих ворид гардид, намунавор сохт.

Вақте ки доварие, ки ба Набукаднесар аз он огоҳӣ дода шуда буд, фаро расид, он фарорасӣ 22 октябри соли 1844-ро, вақте ки доварии таҳқиқотӣ оғоз ёфт, тимсол менамуд. Дар боби чорум ҳам паёми огоҳкунандае, ки Дониёл дода буд, ва ҳам фаро расидани доварие, ки бо он паёми огоҳкунанда вобаста буд, бо калимаи «соат» ифода шудаанд. «Соат»-и доварии Набукаднесар «соат»-и доварии Худоро дар паёми фариштаи аввал намояндагӣ мекард. Он ҳамчунин «соат»-и қонуни якшанберо тимсол менамуд, вақте ки доварии иҷроии Худо оғоз меёбад. Қисмати боби чоруми Дониёл, ки фаро расидани паёми фариштаи аввалро дар соли 1798 ва фаро расидани фариштаи сеюмро дар 22 октябри соли 1844, ки бо калимаи «соат» рамзгӯзорӣ шудааст, намояндагӣ мекунад, баъдан такрор ва тавсеа дода мешавад. Усули такрор ва тавсеа як усули нубувватист, ки дар пешгӯӣ борҳо рух медиҳад, вале махсусан дар китоби Дониёл.

Ҳамин ки Набукаднесар ба «соат»-и доварӣ, яъне ба «ҳафт замон», расид, он доварии ӯ оғоз ёфт; ва ӯ, ҳамчун подшоҳи шимол, аз он пас доварию, ки дар соли 723 то милод бар подшоҳии шимолии Исроил оварда шуда буд, намояндагӣ мекард. Ба ӯ дили ҳайвон дода шуд, ва дар нубуввати Китоби Муқаддас ҳайвон подшоҳист; ва аз соли 723 то милод то соли 1798, ӯ ду шакли бутпарастиро, ки бисёр вақт мавзӯи китоби Дониёл мебошанд, намояндагӣ мекард.

Дар муддати як ҳазору дусаду шаст рӯз, ки рамзи як ҳазору дусаду шаст сол мебошад, ӯ қуввати вайронгари бутпарастиро намояндагӣ мекард; ва сипас барои боз як ҳазору дусаду шаст рӯз, ки ишора ба як ҳазору дусаду шаст сол дорад, ӯ қуввати вайронгари папавиро

намояндагӣ мекард. Дили ҳар ду қуввати вайронгар яксон буд, зеро папагарой фақат бутпарастист, ки либоси эътирофи масеҳиятро ба бар кардааст.

Дар «охири айём», ки рамзе мебошад, ки дар боби дувоздахуми китоби Дониёл муайян шудааст ва «замони охир»-ро дар соли 1798 ифода мекунад, подшоҳии ӯ ба вай барқарор карда шуд. Шаҳодати Дониёл 4 ва Рӯҳи Нубувват муайян месозанд, ки вақте подшоҳии ӯ дар «охири айём» ба вай барқарор карда шуд, ӯ марди тавбакарда буд. Пас ӯ ба рамзи нубуввати чор ҳақиқати муҳим табдил меёбад. Ӯ ба пайванди нубуввати миёни қудрати аждаҳои бутпарастӣ, ки вай дар нимаи аввали «ҳафт замон»-и худ намояндагӣ мекард, ва қудрати ҳайвон, ки вай дар нимаи охири «ҳафт замон»-и худ намояндагӣ мекард, табдил меёбад. Ҳамчун рамзи он ду қудрат, ки чун подшоҳии барқароршуда дар соли 1798 истодааст, ӯ пас қудрати сеюми вайронкунандагонро (пайғамбари козиб)-ро намояндагӣ мекунад, ки бояд дар муддати ҳафтод соли рамзӣ ҳукмронӣ мекард, дар ҳоле ки фоҳишаи Сур фаромӯш шуда буд. Ҳамчун подшоҳи Бобил, Набукаднесар пайванди нубуввати миёни он се қудрате намояндагӣ мекунад, ки дар рӯзҳои охир ба Бобили муосир табдил хоҳанд ёфт ва он гоҳ ҷаҳонро ба сӯи Ҳармичидӯн мебарад.

Вай инчунин таваллуди Иёлотӣ Муттаҳидаро ҳамчун ҳайвони заминӣ намояндагӣ мекард, ки дар соли 1798 ҳамчун барра оғоз ёфт ва ин бо таҷрибаи табдилёфтаи ӯ рамзгузорӣ шуда буд. Ҳамзамон вай ду шоҳи ҳайвони заминиро низ намояндагӣ мекард, ки ҳамчун ҷумҳурихоҳӣ ва протестантизм қуввати Иёлотӣ Муттаҳидаро ифода менамуданд, ва ҳамин чиз ба он имкон дод, ки ба миллате дар ҷаҳон табдил ёбад, ки беш аз ҳама мавриди илтифот буд. Аммо дар поёни ҳафтод соли рамзӣ он ду шоҳ он гоҳ ҳамчун ҷумҳурихоҳии муртад ва протестантизми муртад намояндагӣ мешуданд, ки ҳар ду шоҳ ба ду табақа чудо гардида буданд. Шоҳи ҷумҳурихоҳӣ аз Ҳизби демократ иборат мебуд, ки ошкоро ба усулҳои муқаддаси Конститутсия беэътиной мекард, ва аз Ҳизби ҷумҳурихоҳ, ки худро ҳомӣ ва муборизи Конститутсия вонамуд менамуд, аммо дар асл усулҳои муқаддаси Конститутсияро инкор мекард, дар ҳоле ки анъанаҳо ва урфу одатҳоро бар усулҳои даруни он санади муқаддас боло мегузошт.

Ҳар ду тарафро саддуқиён ва фарисиён дар замони Масеҳ рамзӣ менамуданд. Рӯҳи саддуқиён ва фарисиён ҳамчунин дар шоҳи протестантизми муртад зоҳир мегардид: як табақа ибодати якшанберо ҷонибдорӣ мекард ва табақаи дигар — ибодати шанберо. Ҳолати бозгаштаи Набукаднесар дар «охири рӯзҳо», дар соли 1798, ба таври муносиб Иёлотӣ Муттаҳидаро ва ҳар ду шоҳи ҳайвони заминӣ намояндагӣ мекунад. Ҳар се рамз — ҳайвони заминӣ ва ду шоҳи он — муқаррар шуда буданд, ки аз барра ба аждаҳо табдил ёбанд.

Набукаднесар, дар поёни «ҳафт замон»-и худ, он пайванде буд, ки подшоҳии аслии Бобили ўро ҳамчун рамзи Бобили муосир дар рӯзҳои охир муайян мекард, ки аз аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб таркиб ёфтааст. Ӯ ҳамчунин он се воҳиди нубуввати намояндагӣ мекард, ки тавассути ҳайвони заминӣ бо ду шоҳ ифода шудаанд, ва дар давоми ҳафтод соли рамзие, ки фоҳишаи Сӯр фаромӯш мешавад, аз барра ба аждаҳо табдил меёбад. Амӣқмаъност, ки подшоҳии аслии ӯ маҳз ҳамон подшоҳиест, ки намунаи он подшоҳӣ мебошад, ки ҳафтод соли рамзӣ ҳукм меронад.

Рамзшиносии Набукаднесар дар боби чорум бояд бар болои боби якум татбиқ карда шавад. Вақте ки ин татбиқ анҷом меёбад, он нишонаҳои роҳи таърихи миллери tiro ба ҳам меорад ва чандин ҳақиқатро аз рӯёи дарёи Ёлой, ки дар он вақт мӯҳраш кушода гардиданд, тасдиқ мекунад. Асос ва сутуни марказии ҳаракати миллери tiro савол ва ҷавоби боби ҳаштуми Дониёл, оятҳои сездахум ва чордахум буд. Савол чунин буд: «То ба кай ин рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи харобкунанда давом хоҳад кард, то ки ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам лашкар поймол карда шаванд?»

Аз садҳо, агар не ҳазорҳо, вожаҳои иловашуда дар Китоби Муқаддас, танҳо вожаи иловашудаи «қурбонӣ» аст, ки илҳом онро чун чизе муайян мекунад, ки ба матн тааллуқ надорад. Вақте ки ин вожа ба дурусти бардошта мешавад, он ба равшанӣ нишон медиҳад, ки «ҳамешагӣ ва таҷовуз» ду қудрати ҷудогонаи вайронкунанда мебошанд. Хоҳар Уайт ба таври мушаххас муайян мекунад, ки вожаи «қурбонӣ» бо ҳикмати инсонӣ илова шудааст ва ба матн татбиқ намегардад, ва дар ҳамон порча ӯ ҳамчунин муайян мекунад, ки миллери ён дар шинохтани «ҳамешагӣ» ҳамчун бутпарастӣ дуруст буданд. Истилоҳҳои дастурии дар саволи ояти сездах буда, аз ҷониби Масех тавассути навиштаҳои Хоҳар Уайт бо диққат муайян шудаанд, ва ҳангоме ки онҳо бо матнҳо ва дастурҳои иловагии илҳомбахш идора карда мешаванд, савол чунин аст: «Рӯё дар бораи ду қудрати вайронкунандаи бутпарастӣ ва папизм, ки бояд ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам қавми Худоро поймол мекарданд, то кай хоҳад буд?»

Бинобар ин, вақте ки Навухаднассар дар «замони охир» — дар соли 1798 — ҷойгир карда мешавад, ӯ марди навимонро намояндагӣ мекунад ва, аз ин рӯ, «хирадмандон»-ро ифода менамояд, ки сутуни марказӣ ва бунёди Адвентизмро мефаҳмиданд. Табдили имони ӯ «хирадмандон»-ро муайян месозад, ки «афзоиши дониш»-ро, ки дар он замон мӯҳраш кушода шуд, дарк мекарданд; аммо рамзшиносии пешгӯии худӣ ӯ бевосита он таърихеро тасвир мекунад, ки мавзӯи саволи зерин аст: «рӯёи қудрати вайронгари бутпарастӣ ва папизм, ки қавми Худоро (лашкарро) ва муқаддасгоҳи Худоро поймол мекард, то кай хоҳад буд?» Ҳамчун рамзи «бокираи хирадманд», ки «афзоиши дониш»-ро мефаҳмад, ӯ Вилиям Миллерро намояндагӣ мекунад, зеро Миллер рамзи онҳост, ки дар таърихе, ки дар «замони охир», дар соли 1798, оғоз ёфт, «хирадманд» буданд.

Набукаднесар рамзи нишони роҳии «замони анҷом» аст, ва ҳангоме ки он бар боби якум татбиқ карда мешавад, вай ҳамчунин расидани ғариштаи аввалро дар он вақт намояндагӣ мекунад, зеро дар боби чорум, «соате», ки дар он Дониёл ба Набукаднесар паёми оғоҳкунанда медиҳад, вақти расидани ғариштаи аввалро нишон медиҳад, ва он соли 1798 буд. «Соате», ки дар он довари Набукаднесар фаро расид, «соати» оғози довари таҳқиқотии Худоро 22 октябри 1844 намояндагӣ мекард. Нишонҳои роҳие, ки аз рамзшиносии Набукаднесар дар боби чорум ба вучуд меоянд, инҳоянд: 723 то милод, 538, 1798 («замони анҷом») ва 22 октябри 1844.

Нишонаҳои таърихии миллери дар боби якуми китоби Дониёл аз Еҳӯёким оғоз меёбанд, ки рамзи қудратёбии паёми аввал аст, паёме ки дар «вақти анҷом», дар соли 1798, расида буд. Қудратёбии паёми аввал, ки бо Еҳӯёким ифода шудааст, 11 августи соли 1840-ро нишон

медиҳад. Фатҳ шудани Еҳўёқим ҳафтод соли ҳукмронии Бобилро оғоз мекунад, ки бо фармони Куруш ба поён мерасад. Боби якуми Дониёл як раванди сеқадамаи озмоишро муайян мекунад, ки ҳамчун озмоиши парҳезӣ муаррифӣ мешавад ва пас аз он озмоиши зоҳирӣ меояд, ки бо як озмоиши ҳалқунанда анҷом меёбад. Ин се озмоиш 11 августи соли 1840-ро ифода мекунанд, вақте ки фариштаи пуриқтидор, ки касе чуз шахсияти худӣ Исои Масеҳ набуд, аз осмон бо китоби кўчаке нозил шуд, ки қавми Худо он вақт бояд онро «мехўрданд», ҳамон тавре ки Дониёл ва он се ҷавони арзанда интиҳоб карданд, ки ғизои лўбиёғихоро бихўранд, на ғизои Бобилро.

Санчиши дуҷуми он раванд зуҳури рад кардани паёми Миллер (паёми фариштаи аввал)-ро аз ҷониби калисоҳои протестантӣ ифода менамуд; дар он вақт аллакай метавонист фарқе миёни ҳаракати миллерӣ ва калисоҳои протестантие дида шавад, ки он гоҳ нақши нубуввати худро ҳамчун протестантизми муртад оғоз карданд. Фарқи миёни он ду табақа ҳамон қадар равшан буд, ки гўшти Дониёл ва он се ҷавони шоиста, ки ба ҷойи ғизои Бобил аз ғизои осмонӣ мехўрданд, зеботар ва пуртар менамуд. Он фарқ дар поёни соли китобии 1843 (19 апрели 1844), ҳангоме ки вақти таъхири масали даҳ бокира фаро расид, ба таври ошкоро зоҳир гардид.

Санчиши сеюм, ки санчиши ҳалқунанда буд, 22 октябри соли 1844-ро ифода мекард, вақте ки баъд аз се сол он «соат» фаро расид, ки Набукаднесар ҳудаш Дониёл ва он се ҷавони баргузидаро нисбат ба ҳақимони Бобил «даҳ маротиба» беҳтар доварӣ карда, ҷунин эълон намуд. Барқарор намудани боби чоруми Дониёл бар болои боби якум, нишондиҳандаҳои таърихи миллерию ба вучуд меорад, ки аз «замони охир» дар соли 1798 оғоз мешавад; қувват ёфтани паёми фариштаи якум дар 11 августи соли 1840; ноумедии аввал дар 19 апрели соли 1844; ва ноумедии бузург дар 22 октябри соли 1844.

Ғайр аз муайян сохтани нишонаҳои мушаххаси таърихи Миллеритӣ, ин ду боб, вақте ки «хат бар хат» бо ҳам оварда мешаванд, паёми фариштаи аввалро нишон медиҳанд, ду қудрати вайронгариро, ки мавзӯи таълимоти бунёдии ду ҳазору сесад рӯз мебошанд, муайян месозанд, ва ҳамчунин раванди имтиҳони сеқадамаи Дониёл дувоздаҳро, ки ҳамеша ҳангоми муҳркушӣ шудани китоби Дониёл ба вуқӯ меояд.

Онҳо ҳамчунин муайян мекунанд, ки Набукаднесар, ҳамчун рамзи ҳикматмандон дар соли 1798, дар иртибот бо ҳоби дувҷуми ӯ дар боби чорум, Вилиям Миллерро намоёндагӣ мекунад, ки ҳаракати ӯ бояд ба шоҳи ҳақиқии протестантӣ табдил меёфт. Кори Вилиям Миллер, ки ҳақиқии бунёдии адвентизмро намоёндагӣ мекунад, бар ду лавҳи Ҳабакқук тасвир ёфтааст, ва Худо дар таҳияи ҳар дуи он лавҳҳои муқаддас роҳнамоӣ намудааст.

Як қатор ҳақиқатҳои нубувватомез буданд, ки Миллер онҳоро дуруст надид, зеро мавқеи назари ӯ дар таърихи нубувват ба ӯ иҷозат намедод, ки дарк намояд, ки се қудрати вайронкунанда вучуд доранд: на танҳо бутпарастӣ (аждаҳо), папагарӣ (вахшӣ), балки ҳамчунин протестантизми муртад (пайғамбари козиб). Дар инояти Худо, он фаҳмишҳои нубуввати Миллер, ки бо мавқеи назари ӯ дар таърих маҳдуд буданд, бар ду лавҳи муқаддаси Ҳабакқук муаррифӣ нагардиданд.

Хоби дуҷуми Набукаднесар дар боби чоруми Дониёл намояндаи хоби дуҷуми Уилям Миллер аст. Ҳар ду хоб ба «ҳафт замон» дахл доранд, ва хоби Миллер радшавии кори ӯро, ки дар соли 1863 оғоз ёфта, то нидои нимашаб авҷ мегирад, муайян мекунад. Ҳар ду хоб бо подшоҳие анҷом меёбанд, ки пас аз як давраи парокандагӣ барқарор карда мешавад. Аз ин сабаб, мо пеш аз он ки рӯёи дарёи Ўлойро, ки дар соли 1798 мӯҳраш кушода шуд, бевосита баррасӣ кунем, хоби дуҷуми Миллерро мавриди назар қарор хоҳем дод.

«Ман хоб дидам, ки Худо бо дасти нонамоён ба ман сандукчае фиристод, ки бо хунари шигифтангез сохта шуда буд, тақрибан даҳ дюйм дарозӣ ва шаш дюйм бару паҳно дошт ва аз обнус ва марворид бо нақшу нигори мохирона чогузорӣ гардида буд. Ба он сандукча калиде васл буд. Ман дарҳол калидро гирифтам ва сандукчаро кушодам; ва он гоҳ, ба тааҷҷубу ҳайрати ман, дидам, ки он аз ҳар гуна ва ҳар андозаи ҷавохирот, алмосҳо, сангҳои қиматбаҳо ва тангаҳои тиллою нукраи ҳар ҳаҷм ва арзиш пур буда, дар ҷойҳои ҷудогонаи худ дар сандукча ба зебӣ ораста шуда буданд; ва бо ҳамин тартиб ораста шуда, онҳо нуре ва ҷалоле бозметобонданд, ки ҷуз офтоб чизе бо он баробар шуда наметавонист.

«Ман чунин фикр кардам, ки аз ин манзараи аҷоиб танҳо худам баҳра бурдан вазифаи ман нест, ҳарчанд дили ман аз дурахшонӣ, зебӣ ва арзиши мӯҳтавои он бисёр шод гардида буд. Бинобар ин, онро бар рӯи мизи миёнаи ҳучраи худ гузоштам ва хабар додам, ки ҳар кӣ хоҳише дорад, метавонад биёяд ва пурчалолтарин ва дурахшонтарин манзараеро, ки инсон дар ин ҳаёт ҳаргиз дидааст, бубинад.

«Халқ ба дохил омадан сар кард: дар аввал шумораашон кам буд, вале тадриҷан ба издиҳом афзуд. Вақте ки онҳо бори аввал ба он сандукча менигаристанд, дар ҳайрат меафтаданд ва аз шодӣ нидо мекарданд. Аммо чун тамошобинон зиёд шуданд, ҳар кас ба озор додани ҷавохирот оғоз мекард, онҳоро аз сандукча берун оварда, бар рӯи миз пароканда месохт. Ман ба фикр афтадам, ки соҳиби он аз дасти ман сандукча ва ҷавохиротро боз талаб хоҳад кард; ва агар ман роҳ диҳам, ки онҳо пароканда шаванд, дигар ҳеҷ гоҳ нахоҳам тавонист онҳоро мисли пештара дар ҷойҳояшон дар сандукча бинамоям; ва эҳсос мекардам, ки ҳаргиз наметавонам аз ӯҳдаи ин масъулият бароям, зеро он бисёр азим хоҳад буд. Пас ман ба зорӣ аз мардум хоҳиш кардан гирифтам, ки ба онҳо даст нарасонанд ва онҳоро аз сандукча берун наоваранд; аммо ҳар қадар бештар илтиҷо мекардам, ҳамон қадар бештар онҳоро пароканда месохтанд; ва акнун чунин менамуд, ки онҳоро дар тамоми ҳучра — бар фарш ва бар ҳар порчаи асбоби ҳучра — пароканда мекунанд.

«Сипас дидам, ки дар миёни ҷавохироти ҳақиқӣ ва тангаҳои аслӣ, онҳо миқдори бешуморе аз ҷавохироти қалбакӣ ва тангаҳои сохтаро пароканда карда буданд. Аз рафтори паст ва носипосии онҳо саҳт ба ғазаб омадам ва барои ин онҳоро сарзаниш ва маломат кардам; аммо ҳар қадар бештар сарзаниш мекардам, ҳамон қадар бештар ҷавохироти қалбакӣ ва тангаҳои сохтаро дар миёни аслӣ пароканда месохтанд.»

«Сипас ман дар ҷони ҷисмонии худ ба ғазаб омадам ва ба кор бурдани қувваи ҷисмониро оғоз кардам, то онҳоро аз ҳучра берун ронам; аммо ҳангоме ки ман якеро берун мерондам, се нафари дигар дохил мешуданд ва лойу аррамайда ва қум ва ҳар гуна

ахлотро меоварданд, то он даме ки ҳар як аз ҷавоҳироти ҳақиқӣ, алмосҳо ва тангаҳоро пӯшониданд, ки ҳамаашон аз назар пинҳон шуданд. Онҳо ҳамчунин сандукҷаи маро пора-пора карданд ва онро миёни ахлот пароканда сохтанд. Ман гумон кардам, ки ҳеҷ кас ба андӯҳи ман ё ба ғазаби ман эътино намекунад. Ман комилан рӯҳафтода ва дилшикаста шудам ва нишаста гиристам.

«Ҳангоме ки ман барои талафоти бузурги худ ва масъулияти ҳеш чунин гиря ва мотам мекардам, Худоро ба ёд овардам ва бо ҷидду ҷаҳд дуо намудам, ки Ў ба ман ёрӣ фиристад. Дарҳол дар кушода шуд ва марде ба ҳучра даромад, ва он гоҳ ҳамаи мардум аз он берун рафтанд; ва ӯ, дар дасташ ҷорӯби чангрубӣ дошта, тирезаҳоро боз кард ва ба рӯфтани чангу ҳасу хошок аз ҳучра оғоз намуд.»

Ман ба ӯ илтиҷо кардам, ки худдорӣ намояд, зеро дар миёни харобаҳо баъзе ҷавоҳироти гаронбаҳо пароканда буданд.

Ў ба ман гуфт, ки «натарс», зеро Ў «дар бораи онҳо ғамхорӣ хоҳад кард».

«Сипас, ҳангоме ки ӯ хок ва ҳасу хошок, ҷавоҳироти қалбакӣ ва тангаҳои сохтаро рӯбучин мекард, ҳамаи онҳо чун абре бархоста, аз тиреза берун рафтанд, ва бод онҳоро бурда бурд. Дар миёни он издиҳом ман як лаҳза ҷашмонамро бастам; вақте ки онҳоро кушодам, тамоми ҳасу хошок нест шуда буд. Ҷавоҳироти гаронбаҳо, алмосҳо, тангаҳои тилло ва нуқра, ба фаровонӣ дар тамоми ҳучра пароканда хобида буданд.»

«Сипас ӯ бар рӯи миз сандукҷае гузошт, ки аз сандукҷаи пешина хеле бузургтар ва зеботар буд, ва ҷавоҳирот, алмосҳо ва тангаҳоро мушт-мушт ҷамъ оварда, ба он сандукҷа андохт, то он ки яқтоаш ҳам боқӣ намонд, гарчанде баъзе аз алмосҳо аз нӯги сӯзан ҳам калонтар набуданд.»

«Пас Ў маро даъват намуд, ки “биё ва бубин”.»

«Ман ба сандук назар андохтам, вале ҷашмонам аз ин манзара хира гардиданд. Онҳо даҳ баробар бештар аз ҷалоли пешинаи худ мекурахшиданд. Ман гумон кардам, ки онҳоро пойҳои он ашҳоси шарире, ки онҳоро пароканда сохта ва дар хок поймол карда буданд, дар рег соида тоза кардаанд. Онҳо дар сандук бо тартиби бисёр зебо ҷо ба ҷо шуда буданд, ҳар яке дар ҷои худ, бе ҳеҷ нишоне аз дасти он марде, ки онҳоро ба он ҷо андохта буд. Ман аз шиддати шодӣ нидо задам, ва он нидо маро бедор кард». Early Writings, 81–83.

Мо дар мақолаи оянда хоби Миллерро баррасӣ хоҳем кард.

Он чи меояд муқаддимае ба хоби дуҷуми Вилиям Миллер аст, ки Ҷеймс Уайт хангоми нашр кардани хоби Миллер дар Advent Herald навишта буд.

«Хоби зерин зиёда аз ду сол пеш дар Advent Herald нашр гардида буд. Он гоҳ ман дидам, ки он таҷрибаи гузаштаи моро вобаста ба Омадани Дуҷуми Масеҳ ба таври равшан нишон медиҳад, ва Худо ин хобро ба манфиати рамаи пароканда ато намудааст.

«Дар миёни аломатҳои наздик омадани рӯзи бузург ва сахмгини Худованд, Худо хобҳоро қарор додааст. Нигаред ба Joel 2:28–31; Acts 2:17–20. Хобҳо метавонанд ба се роҳ биёянд: аввал, “аз бисёрии машғулиятҳо.” Нигаред ба Ecclesiastics 5:3. Дуюм, онҳое ки зери рӯҳи палид ва фиреби Шайтон қарор доранд, метавонанд бо таъсири ӯ хоб бинанд. Нигаред ба Deuteronomy 8:1–5; Jeremiah 23:25–28; 27:9; 29:8; Zechariah 10:2; Jude 8. Ва сеюм, Худо ҳамеша қавми Худро ба воситаи хобҳо, кам ё беш, таълим додааст ва ҳанӯз ҳам таълим медиҳад, ки онҳо ба воситаи хизмати фариштагон ва Рӯҳулқудс меоянд. Онҳое ки дар нури равшани ҳақиқат меистанд, хоҳанд донист, ки кай Худо ба онҳо хоб медиҳад; ва чунин қасос бо хобҳои дурӯғин фирефта нахоҳанд шуд ва аз роҳ берун бурда нахоҳанд шуд.»

«“Ва Ӯ гуфт: алҳол суҳанони Маро бишнавед; агар дар миёни шумо набӣ бошад, Ман, Худованд, Худро ба ӯ дар рӯё маълум хоҳам кард, ва бо ӯ дар хоб суҳан хоҳам гуфт.” Ададҳо 12:6. Яъқуб гуфт: “Фариштаи Худованд дар хоб ба ман суҳан гуфт.” Ҳастӣ 31:2. “Ва Худо шабона дар хоб назди Лобони суриягӣ омад.” Ҳастӣ 31:24. Хобҳои Юсуфро бихонед, [Ҳастӣ 37:5–9], ва сипас достони ҷолиби иҷро шудани онҳоро дар Миср. “Дар Ҷибъун Худованд шабона дар хоб ба Сулаймон зоҳир шуд.” 3 Подшоҳон 3:5. Он сурати бузургии басо муҳимми боби дуҷуми Дониёл низ дар хоб дода шуд, ҳамчунин он чор ҳайвон ва ғайра аз боби ҳафтум. Вақте ки Ҷиродус кӯшиш мекард Наҷотдиҳандаи тифлро нобуд созад, Юсуф дар хоб огоҳ карда шуд, ки ба Миср бигрезад. Матто 2:13.»

«“Ва дар рӯзҳои ОХИРИН чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Худо, ки Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар қисм фурӯ хоҳам рехт; ва писарони шумо ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯёҳо хоҳанд дид, ва пирони шумо хобҳо хоҳанд дид.” Аъмол 2:17.»

«Тӯҳфаи нубувват, ба воситаи хобҳо ва рӯёҳо, дар ин ҷо самари Рӯҳулқудс аст ва дар айёми охир бояд ба дараҷае зоҳир гардад, ки аломатеро ташкил диҳад. Он яке аз атоҳои қалисои Инҷил аст. »

«Ва Ӯ баъзеро расулон, баъзеро ПАЙҒАМБАРОН, баъзеро башоратдиҳандагон, ва баъзеро ҷӯпонон ва муаллимон гардонид; барои тақмили муқаддасон, барои қори хизмат, барои бино ёфтани қисми Масеҳ». Эфсӯсиён 4:11–12.

«“Ва Худо баъзеро дар қалисо гузошт: аввал ҳаввориён, дуюм АНБИЁ,” ва ғайра. 1 Қўринтиён 12:28. “НУБУВВАТҲОРО ҳор нашуморед.” 1 Таслўникиён 5:20. Ҳамчунин нигаред ба Аъмол 13:1; 21:9; Румиён 7:6; 1 Қўринтиён 14:1, 24, 39. Анбиё ё нубувватҳо барои бинои қалисои Масеҳ мебошанд; ва аз қаломи Худо ҳеҷ далеле пеш оварда намешавад, ки исбот кунад онҳо мебоист пеш аз он ки башоратдиҳандагон, шўпонон ва муаллимон аз миён бираванд, қатъ мегардиданд. Аммо эътирозкунанда мегӯяд: “Азбаски рӯёҳо ва хобҳои дурӯғин бисёр буданд, ман наметавонам ба ҳеҷ чизе аз ин гуна эътимод дошта бошам.” Дуруст аст, ки шайтон қалбакии худро дорад. Ӯ ҳамеша анбиёи қозиб дошт, ва албатта мо метавонем онҳоро ҳоло низ, дар ин соати охирини фиреб ва зафари ӯ, интизор бошем. Онҳое ки чунин ваҳйҳои махсусро ба сабаби он ки қалбақӣ вучуд дорад рад мекунанд, метавонанд бо ҳамон андоза асосмандӣ як қадам ҳам пештар раванд ва инкор намоянд, ки Худо ягон вақт дар хоб ё рӯё худро ба инсон

ошкор кардааст, зеро қалбакӣ ҳамеша вучуд дошт.»

«Хобҳо ва рӯъёҳо василае мебошанд, ки Худо ба воситаи он Худро ба инсон ошкор кардааст. Ба воситаи ҳамин васила Ё ба анбиё сухан гуфтааст; Ё атои нубувватро дар миёни атоҳои калисои Инчил қарор додааст ва хобҳо ва рӯъёҳоро бо дигар аломатҳои «ОХИРЗАМОН» ҳамрадиш шумурдааст. Омин.

«Мақсади ман дар мулоҳизаҳои боло он буд, ки эътирозҳоро ба тарзи мувофиқи Навиштаҳо бартараф намоям ва зехни хонандаро барои матлаби зерин омода созам».
James White.